

De
**super
squishy**

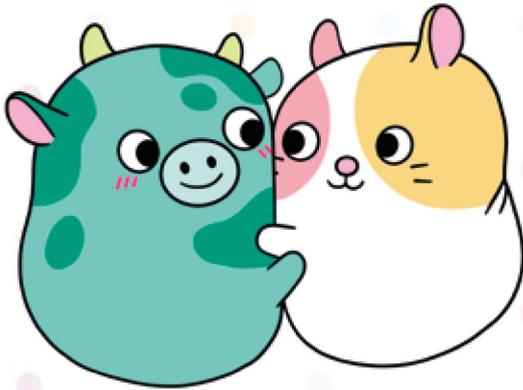
club
De squishy's
nemen het over!

Marjolein Algera
& Leon Römer

WITTE LEEUW

Voor iedereen
die wel een knuffel
kan gebruiken!

Hoofdstuk 1

Een verrassing

Met tegenzin trekt Feline de voordeur achter zich dicht. Eigenlijk wil ze nog helemaal niet naar huis. Het was juist zo leuk met Milou en Puck, haar nieuwe vriendinnen! Maar ze moet nu eenmaal om zes uur thuis zijn. Snel loopt ze naar haar fiets. Hé, wat gek. Ze had haar rugzak toch uit haar fietsmandje gehaald? Nog wat sneller loopt ze door.

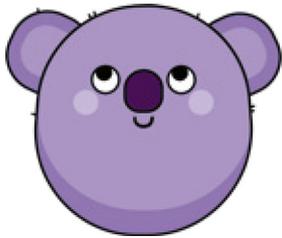
Ineens blijft ze stokstijf stilstaan. Er zit **inderjaad** iets in het mandje aan haar stuur, maar het is niet haar rugzak. Feline kijkt recht in de fluwelige oogjes van een grote, pluizige, eivormige **knuffel**. Hij heeft een lange staart en zijn langwerpige pluimoren wuiven zachtjes in de wind. Met open mond zet ze een stap dichterbij.

Ze durft niet met haar ogen te knippen, zo bang is ze dat de knuffel zal verdwijnen. Maar de Squishy, want dat is het, blijft zitten waar hij zit. Met trillende vingers raakt ze de superzachte vacht aan. Die heeft alle kleuren van de regenboog. Hier en daar glinstert zelfs zilver en goud!

Voorzichtig streelt Feline de bijzondere knuffel. Wat is hij mooi! Dan houdt ze haar adem in. Ziet ze het nou goed? Het is

net alsof de vacht licht geeft! 'O!' roept ze uit.

Achter haar hoort ze gestommel bij de voordeur.

'Feline! Alles oké?' roept Puck.

'Is er iets gebeurd?' Milou klinkt geschrokken. Ze rennen naar haar toe.

Feline doet een stap opzij. Sprakeloos kijkt ze Puck en Milou aan.

'O, wauw...' zucht Puck verrukt.

'Dat is de allermooiste **Squishy** die ik ooit heb gezien,' fluistert Milou vol bewondering. 'Waar heb je die vandaan?'

Feline staart naar de Squishy. In de lichte bries lijkt zijn vacht van kleur te veranderen, in rustige golven van diep donker naar sprankelend licht.

'Hij zat daar toen ik naar mijn fiets liep,' zegt ze zacht. 'Precies zo.'

Dat laatste is niet helemaal waar. Hoewel de Squishy geen millimeter is verschoven, is er toch iets veranderd. Feline zou durven zweren dat hij naar haar **lacht!**

Voordat ze er iets over kan zeggen, duikt Milou in elkaar en trekt haar mee naar de grond. 'Daar loopt iemand!' sist ze.

Snel als een **schaduw** volgt Puck Milous beweging. 'Waar dan?' fluistert ze. Ze tuurt over het grasveld, maar ziet niets gek.

Milou wijst. 'Daar, bij de schuur!'

Nu zien Puck en Feline het ook. De donkere schim van een lange, dunne jongen staat roerloos naast de schuur, helemaal achter in de tuin. Hij heeft een honkbalpet op en staart naar het huis van Milou.

‘Wat doet die gast daar?’ fluistert Puck.

Net of hij Puck hoort, draait de jongen zijn hoofd een kwartslag en kijkt de meiden recht aan.

Het gaat zo plotseling dat Feline zich van schrik bijna verslikt. Naast haar hapt Milou naar adem. De enige die onmiddellijk in actie komt is Puck. Als een **raket** schiet ze naar voren en racet over het gras. De jongen verdwijnt geruisloos tussen de struiken.

Vlug buigt Puck de takken opzij. ‘Hij is weg!’ roept ze hijgend. Dan pas komen Milou en Feline overeind.

‘Dat was vreemd,’ zegt Feline beverig.

‘Heel vreemd,’ knikt Milou.

Puck loopt terug. ‘Hij was me te snel af,’ zegt ze geërgerd.

‘Geen idee wie het was!’

‘En wat hij bij de schuur deed,’ vult Milou aan.

Feline staart even naar haar fiets. ‘Maar belangrijker nog,’ zegt ze langzaam, ‘wie heeft die **Squishy** in mijn mandje gezet?’

In de verte slaat de kerkklok. Alle drie tellen ze zwijgend de galmende slagen.

‘Zes uur!’ schrikt Puck.

‘O nee!’ roept Feline. ‘Ik moet naar huis. Tot morgen!’

Ze springt op haar fiets. De Squishy zit nog steeds in haar mandje. Als ze er oog voor zou hebben, zou ze zien dat hij geen licht meer geeft. Maar Feline heeft maar één ding voor ogen: het ongeruste gezicht van haar moeder omdat ze nog niet thuis is.

